

از نیمکت دھوک تا رؤیای لس آنجلس؛ طلسم ۵۲ ساله شکسته می‌شود؟

بازی بزرگ یحیی روی نیمکت المپیک

◀ ابراهیم قاسمپور: روال گذشته تکرار شود، باز هم تیم امید صعود نمی‌کند

درخشش هاجر صفرزاده در ناگویا با یک طلا و دو نقره

دختر باد اینجاست

◀ ۳

کاروان ایران در بازی‌های پارا آسیایی ناگویا، فراتر از جدول مدال‌ها

قهرمانان همیشگی

◀ ۳

پس از چند هفته بلا تکلیفی
بالاخره هیأت مدیره معرفی شد

متدین، مدیرعامل تاجرنیا همه کاره

فتح‌الله‌زاده: مدیران نباید بهانه بیاورند

◀ ۷

مصدومیت زود هنگام دروازه‌بان
تیم ملی در آستانه جدایی

پایان باز قصه سربازی بیرانوند!

◀ ۵

جنگ داخلی محدود به برخی از جبهه‌هاست رقابت در اسکواد چالش برانگیز پرسپولیس

◀ ۶

سختگیری AFC برای دریافت مجوز
حرفه‌ای و چالش باشگاه‌های ایرانی

لیگ برتر جایی برای آماورها نیست

◀ ۸

از لغو مسابقه تا جلسه ۹ ساعته
انضباطی برای شناسایی مقصر

رأی جنجالی ملوان و تراکتور در راه است؟

◀ ۲

خبرخوش برای فوتبالی‌ها

جام حذفی همزمان با جام ملت‌ها

◀ ۲

سرمقاله

برای وطن چه کردیم؟

مجید سلطانی
خبرنگار

دکتر ژاله آموزگار را همه می‌شناسند. پژوهشگر فرهنگ و زبان‌های باستانی، ایران‌شناس، مترجم و دارنده نشان لژیون دونور از دولت فرانسه برای خدماتش به تاریخ، با این جایگاه رفیع، در ایران مانده و برای حفظ تعصب ایرانی تلاش می‌کند. ایشان اخیراً چند کلامی درباره صادر همه ما وطن عزیزمان «ایران» صحبت کرد... و اینکه ما برای زنده نگاه داشتن نام ایران چه کرده‌ایم و چه می‌کنیم. اینکه بزرگان ما چه کرده‌اند درسی است که در تاریخ می‌خوانیم. اینکه ما برای وطن‌مان چه می‌کنیم سؤال مهم‌تری است. اینکه هر فردی در هر لباس، برای وطن و هموطنش چند گام برمی‌دارد مهم است. نیروهای نظامی با نثار جان‌شان، کادر درمان با به خطر انداختن سلامتی‌شان و نیروهای خدماتی با تمام وجودشان در این راه قدم بر می‌دارند. ما چه می‌کنیم؟ قهرمان ملی برای بالا رفتن پرچم مقدس‌مان با همه وجود مبارزه می‌کند. ما چه می‌کنیم و چقدر توقع داریم؟ برخی افراد در ورزش با کمترین زحمت بیشترین پول را می‌گیرند و بیشترین منت را بر سر مردم می‌گذارند که «برای زحماتم باید قدردان من باشم». اگر قرار باشد متر ما برای وطن دوستی و وطن پرستی، اینار سربازان و جملات دکتر آموزگار باشد، ما چقدر از وطن طلبکاریم و چقدر به این مادر عزیزمان بدهکار؟ همه ما که در ورزش مشغولیم باید از خود بپرسیم که سهم‌مان در راه توسعه، اقتدار و افتخار ورزش چقدر بوده و چند درصد از آن را ادا کرده‌ایم؟ به گفته دکتر آموزگار، اینکه ما همیشه طلبکار باشیم و وطن همیشه بدهکار، آیا عادلانه و منصفانه است؟ در ورزش با وجود گستره فراوانش، عوامل بسیاری دخالت و فعالیت دارند. تا کنون از خود پرسیده‌ایم اگر همه این عوامل، منافع ملی و آینده وطن را بالاتر از منافع شخصی بدانند، چه اتفاق مبارکی خواهد افتاد؟ کاش مانند دکتر آموزگار فقط یک بار از خود بپرسیم ما برای وطن چه کرده‌ایم؟